

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

7. marts 2016

Besvarelse af spørgsmål 111 alm. del stillet af udvalget den 8. februar 2016.

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes redegøre for, om det er i overensstemmelse med persondataloven, når det fremgår på side 17 i Finanstilsynets rapport om undersøgelse af forsikringsselskabers efterforskning ved personskadesager 2015, at ”Ét enkelt selskab oplyser, at de slet ikke giver en særskilt orientering til forsikringskunden.”?

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Da persondataloven henhører under Justitsministeriets område, har jeg anmodet justitsministeren om bidrag om lovens regler på området. Justitsministeren har oplyst følgende:

”Persondatalovens §§ 28-30 indeholder regler om oplysningspligt over for den registrerede. Lovens § 28 vedrører oplysningspligten i de tilfælde, hvor oplysninger indsamles hos den registrerede, mens § 29 vedrører oplysningspligten i de tilfælde, hvor oplysninger indsamles hos andre end den registrerede. Lovens § 30 indeholder – ligesom § 28, stk. 2, § 29, stk. 2 og 3 – undtagelser til reglerne om oplysningspligt.

Det følger af persondatalovens § 28, stk. 1, at den dataansvarlige eller dennes repræsentant ved indsamling af oplysninger hos den registrerede skal give den registrerede meddelelse om 1) den dataansvarliges og dennes repræsentants identitet, 2) formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt, og 3) alle yderligere oplysninger, der under hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder oplysningerne er indsamlet, er nødvendige for, at den registrerede kan varetage sine interesser. Som eksempler på sådanne yderligere oplysninger nævnes i bestemmelsen a) kategorierne af modtagere, b) om det er obligatorisk eller frivilligt at besvare stillede spørgsmål, samt mulige følger af ikke at svare og c) om reglerne om indsigt i og om berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

Det følger af lovens § 29, stk. 1, at hvor oplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede, påhviler det den dataansvarlige eller dennes repræsentant ved registreringen, eller hvor de indsamlede oplysninger er bestemt til videregivelse til tredjemand, senest når videregivelsen af oplysningerne finder sted, at give den registrerede meddelelse om 1) den dataansvarliges og dennes repræsentants identitet, 2) formålene med den behandling, hvortil oplysningerne er bestemt, 3) alle yderligere oplysninger, der under hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder oplysningerne er indsamlet, er nødvendige for, at den registrerede kan varetage sine interesser. Som eksempler på sådanne yderligere oplysninger nævnes i bestemmelsen, a) hvilken type oplysninger det drejer sig om, b) kategorierne af modtagere og c) om reglerne om indsigt i og om berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

Persondatalovens § 28, stk. 2, § 29, stk. 2 og 3, og § 30 indeholder som nævnt en række undtagelser til reglerne om oplysningspligt i § 28, stk. 1, og § 29, stk. 1. Oplysningspligten gælder således bl.a. ikke, hvis den registrerede allerede er bekendt med de oplysninger, som ville skulle meddeles, jf. § 28, stk. 2, og § 29, stk. 2. Oplysningspligten efter § 29, stk. 1, gælder desuden ikke, hvis underretning af den registrerede viser sig umulig eller er uforholdsmæssigt vanskelig, jf. § 29, stk. 3.

Oplysningspligten gælder ifølge § 30 heller ikke, hvis den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne findes at burde vige for afgørende hensyn til private eller offentlige interesser, herunder navnlig til 1) statens sikkerhed, 2) forsvaret, 3) den offentlige sikkerhed, 4) forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager eller i forbindelse med brud på etiske regler for lovregulerede erhverv, 5) væsentlige økonomiske eller finansielle interesser hos en medlemsstat eller Den Europæiske Union, herunder valuta-, budget- og skatteanliggender, og 6) kontrol-, tilsyns- eller reguleringsopgaver, herunder opgaver af midlertidig karakter, der er et led i den offentlige myndighedsudøvelse på de i nr. 3-5 nævnte områder.

Indskrænkning i den dataansvarliges oplysningspligt efter persondatalovens § 30 kræver en konkret afvejning af de modstående interesser, som er anført. Med udtrykket "afgørende hensyn" er det tilkendegivet, at undtagelse fra oplysningspligten kun kan gøres, hvor der er nærliggende fare for, at privates eller offentliges interesser vil lide skade af væsentlig betydning.

Det er Datatilsynet, som er den uafhængige myndighed, der fører tilsyn med persondatalovens overholdelse, der i tilfælde af en klage kan vurdere, om der i et konkret tilfælde har været grundlag for at gøre undtagelser fra oplysningspligten."

For så vidt angår indholdet af Finanstilsynets rapport, har jeg indhentet følgende udtalelse fra Finanstilsynet, som jeg kan henholde mig til:

”Det er Datatilsynet, der fører tilsyn med persondatalovens overholdelse, og Finanstilsynet har derfor ikke kompetence til at vurdere om, der i en konkret sag er sket en overtrædelse af persondatalovens regler.

I forbindelse med tilsynets rapport om undersøgelse af forsikringssekskabers efterforskning ved personskadesager har man også undersøgt, hvordan selskaberne orienterer kunderne om efterforskningen. På baggrund af de indhentede oplysninger, har Finanstilsynet blandt andet konstateret, at ét af de undersøgte selskaber ikke har praksis for at orientere deres kunder i forbindelse med efterforskning.

Det kan oplyses, at en praksis fra selskaberne, hvor man overtræder den øvrige lovgivning, også vil være en overtrædelse af god skik reglerne. Derfor har Finanstilsynet vurderet spørgsmålet om, hvordan selskaberne generelt bør orientere deres kunder.

I medfør af Datatilsynets praksis på området er det imidlertid Finanstilsynets vurdering, at forsikringssekskaberne ikke i udgangspunktet er forpligtet til at orientere skadelidte om påbegyndelse af efterforskningskridt, såfremt der er risiko for, at formålet med efterforskningen forspildes. Dette vil dog altid afhænge af en konkret og individuel vurdering i sagerne.

Finanstilsynet er også af den opfattelse, at skadelidte efter en endt efterforskning skal orienteres om, hvilke efterforskningskridt forsikringssekskabet har anvendt, samt hvilke oplysninger forsikringssekskabet har registreret om skadelidte. Der vil, når en efterforskning er bragt til ende, ikke længere være risiko for, at formålet med efterforskningen forspildes.

På baggrund af den usikkerhed, der har hersket om selskabernes orienteringspligt i forbindelse med efterforskning i sager med mistanke om forsikringssvindel, vil Finanstilsynet som opfølgning på rapporten, drøfte dette spørgsmål med branchen som helhed, således at der fremadrettet sikres en ensartet og hensigtsmæssig praksis.”

Med venlig hilsen

Troels Lund Poulsen